

Hồi 14

Trung Nguyên Nhất Tú

N

gười vừa xuất hiện là Hồng Cẩm.

Hoàng Thiên Vũ vẫn nhìn vào màn đêm xa xăm, giống như chàng đang ở trong một thế giới khác...

Hồng Cẩm cũng đứng lặng nhìn Hoàng Thiên Vũ hồi lâu...

Cuối cùng nàng lên tiếng:

- Bây giờ muội nên gọi là Vũ ca ca hay Hoàng đại hiệp đây?

Giọng nàng run run, chứng tỏ đang rất kích động.

Hoàng Thiên Vũ vẫn nhìn vào xa xăm, hờ hững đáp:

- Tùy cô thôi.

Hồng Cẩm lại hỏi:

- Huynh có còn là Vũ ca ca trước đây nữa không?

- Không biết!

- Hãy cho muội biết đi! Vì sao huynh biến thành như thế?

Hoàng Thiên Vũ lặp lại câu trả lời:

- Không biết!

Đây là cơ hội tốt nhất để giải thích, đối với Hồng Cẩm cũng giống như đối với Trương Nhược Huyền, nhưng chàng chợt thấy không cần giải thích gì nữa cả.

Hồng Cẩm lại nói:

- Muội tin vào ca ca. Nhưng sự thật lại buộc chúng tôi phải nghi ngờ. Huyền thư thư không để cho huynh cơ hội giải thích, sao huynh không nói với muội về mình đi?

Hoàng Thiên Vũ lắc đầu:

- Tôi không có điều gì cần giải thích cả!

Hồng Cẩm nhẹ giọng nói:

- Vũ ca ca! Sau khi nghe muội và gia sư giải thích, Huyền thư thư đã nhận ra chuyện hiểu lầm ba năm trước đây do tiện tỳ Giang Linh Ngọc gây nên. Nhưng việc

vừa xảy ra... Huyền thư thư vì yêu huynh quá nồng nàn nên thù hận càng sâu sắc. Bởi thế...

Nàng dừng lại giữa câu.

Hoàng Thiên Vũ không nói gì, trong lòng không chút xúc động.

Hồng Cẩm chợt nhìn thẳng vào mắt chàng, hỏi:

- Huynh có biết Huyền thư thư có ý định thế nào không?

Hoàng Thiên Vũ buột miệng hỏi:

- Ý định thế nào?

Hồng Cẩm đáp:

- Chị ấy muốn cùng chết với đại ca đó!

Hoàng Thiên Vũ chợt thấy lòng rung động.

Hồng Cẩm dừng một lúc lại nói tiếp:

- Chị ấy định giết huynh xong, rồi sẽ tự sát...

Hoàng Thiên Vũ lạnh lùng hỏi:

- Nếu không giết được ta thì sao?

Hoàng Thiên Vũ lại trở ra như trước, giống như nói đến chuyện sinh tử của người khác không liên quan gì đến mình.

Hồng Cẩm đáp:

- Khả năng xấu nhất là lưỡng bại câu thương, sẽ do muội giải quyết hậu quả, giết cả hai người.

Hoàng Thiên Vũ lạnh lùng nói:

- Tất cả đều trở thành quá khứ cả rồi...

Chàng nói với giọng vô hồn, không biết "tất cả" là tình yêu giữa chàng với Trương Nhược Huyền hay chuyện giết chóc khủng khiếp vừa rồi?

Hồng Cẩm nói:

- Không phải là đã thành quá khứ, ít nhất là sẽ còn gặp lại một lần. Chị ấy quá bướng bỉnh, cố chấp, đã phát trọng thệ là sẽ giết huynh.

Sự cố chấp như vậy quả là đáng sợ.

Nhưng đáng sợ hơn là Hoàng Thiên Vũ không mảy may xúc động.

Chàng thần nhiên hỏi:

- Cô định làm gì?

Hồng Cẩm đáp:

- Căn cứ vào việc huynh không hoàn thủ, không rút kiếm, để cho Huyền thư thư kết thúc đời mình, muội tin rằng huynh có nỗi khổ tâm trong lòng. Vì thế muội tới đây để nghe huynh giải thích.

Hoàng Thiên Vũ khước từ:

- Tôi không giải thích gì cả. Hãy để sau này sự thật sẽ chứng minh.

Thật ra Hoàng Thiên Vũ không biết giải thích thế nào.

Từ những sự hiểu lầm sâu sắc, chàng đã nhận ra không có lời giải thích nào đủ cơ sở để khiến người nghe tin tưởng, bởi vì kẻ gây án không biết làm cách nào đã tạo nên nhiều chứng cứ mà chàng không có cách gì phản bác được.

Ngay cả vị nghĩa huynh Quách Trung tình như thủ túc cũng tỏ ra nghi ngờ chàng thì còn nói gì đến người khác?

Hơn nữa việc này không chỉ quan hệ đến uy tín của bản thân, mà còn là sự vinh nhục của gia môn và sự thừa cùng những người thân thiết nhất của chàng, vì thế chỉ có bóc trần sự thật mới lấy lại được sự thanh bạch của mình. Vì thế mọi sự biện bạch đều không có sức thuyết phục.

Ngoài ra rất có khả năng chuyện này còn liên quan đến việc mất tích đầy bí ẩn của sư phụ chàng hơn ba năm trước.

Một vị Minh chủ Võ Minh mà biến mất như hòn đá rơi vào biển lớn, đó há chẳng là điều bất bình thường?

Không những Hoàng Thiên Vũ đã dốc tận lực điều tra mấy tháng mà rất nhiều người nhiệt tâm khác cũng không ngừng truy xét cho đến tận bây giờ, trong số đó có Hình đường Đường chủ Quách Trung.

Đương nhiên vì nhiều lý do, việc điều tra phải giữ tuyệt đối bí mật, ngay chính Hoàng Thiên Vũ cũng buộc phải theo lệnh sư phụ ẩn tích giang hồ để luyện võ công.

Nào ngờ vừa thành công tái xuất giang hồ thì tai bay vạ gió từ đâu ập tới, chẳng những bản thân chàng một bước khó đi mà liên lụy đến cả những người thân, những kẻ tâm huyết vì ruồng bỏ chàng mà cũng chấm dứt việc điều tra cho mối oan khiên của sư phụ.

Kẻ nào mà hạ thủ ác độc như vậy?

Bởi vậy chỉ còn biện pháp duy nhất là làm mọi cách truy rõ vụ án này, trước hết phải minh oan cho mình, sau đó mới tính đến những việc khác.

Thấy chàng không nói gì, Hồng Cẩm cũng yên lặng hồi lâu mới lên tiếng hỏi:

- Vũ ca ca có biết ai vừa xuất thủ ngăn không cho Huyền thư thư giết huynh không?

Hoàng Thiên Vũ bật hỏi:

- Là cô chứ gì?

Hồng Cẩm lắc đầu:

- Không phải muội...

Hoàng Thiên Vũ nhú mày hỏi:

- Vậy thì ai?

- Một thiếu niên tự xưng tên là Lam Thạch Sinh.

Hoàng Thiên Vũ "à" một tiếng.

Chàng liền nhớ lại thiếu niên tuần tú cùng đi với Bạch phát lão nhân đến Quỷ Viện tìm mình, sau khi Trương Nhược Huyền và Hồng Cẩm bỏ đi, lão nhân đó bảo rằng "bám theo nữ tất tìm được nam", còn nói thêm một câu khó hiểu "Hoàng quy hoàng tuyền, đến lúc tiểu ngạo giang hồ không còn xa nữa..."

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao hắn lại xuất thủ ngăn cản?

Hồng Cẩm không đáp mà hỏi lại:

- Huynh có biết hắn không?

Hoàng Thiên Vũ ấp úng:

- À... không biết!

Chàng không thể trả lời mình biết được, bởi vì nấp trong phòng của Hồ Điệp Cô Nương nghe song phương nói chuyện.

Thực ra ngoài việc nghe hắn tự giới thiệu tên là Lam Thạch Sinh và hai câu nói của Bạch phát lão nhân, chàng không biết gì hơn nên trả lời như thế cũng chẳng sai.

Ngừng một lúc, chàng chợt hỏi:

- Thiếu niên đó lai lịch thế nào?

Hồng Cẩm lắc đầu:

- Không biết! Nếu hấn không xuất thủ thì muội cũng can thiệp, nhưng hấn đã nhanh tay hơn một chút.

Hoàng Thiên Vũ nhú mày hỏi:

- Vì sao hấn làm thế chứ?

Hồng Cẩm đáp:

- Cái đó thì muội không rõ. Muội nắp ở phía khác nên hai bên không nhận ra nhau, chỉ sau khi hấn xuất thủ muội mới phát hiện được. Hấn không đi một mình mà còn có một Bạch phát lão nhân nữa. Hấn gọi lão đầu kia là tiền bối, dường như hấn xuất thủ là do chủ ý của lão ta.

Hoàng Thiên Vũ "à" một tiếng, nghĩ thầm:

"Như vậy không phải họ là sư đồ..."

Lại hỏi:

- Hấn dùng ám khí gì vậy?

- Nhìn không rõ. Chỉ biết là loại ám khí rất nhỏ.

- Cự ly chừng bao nhiêu?

- Khoảng ngoài ba trượng.

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Trong đêm tối, với khoảng cách ba trượng mà có thể dùng ám khí nhỏ như vậy đánh trúng ngay yếu huyệt, bản lĩnh không phải tầm thường... Hấn đã đi rồi ư?

Hồng Cẩm gật đầu:

- Đi rồi! Chờ cả hai đi khỏi, muội mới tới đây.

Hoàng Thiên Vũ trầm ngâm nói:

- Lạ thật!

Hồng Cẩm hỏi:

- Huynh ngạc nhiên điều gì?

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Vì sao đã xuất thủ tương trợ mà lại đi lạng lẽ như vậy?

Hồng Cẩm lắc đầu nói:

- Muội cũng thấy khó hiểu...

Hoàng Thiên Vũ nghĩ thầm:

"Hai người đó đến tìm mình trong Quỷ Viện, như vậy là họ đến đây quyết không phải vì tình cờ mà đã bí mật bám theo tới đây. Không biết thiếu niên gọi là Lam Thạch Sinh hành động như thế với mục đích gì?"

Hồng Cẩm chợt nói:

- Muội cần phải đi đây... Huyền thư thư không biết bị thương thế nào, cần phải được giúp đỡ.

Hoàng Thiên Vũ gật đầu:

- Phải, Cẩm muội đi đi!

Lần đầu tiên chàng xưng hô như trước đây, giọng nói cũng dịu dàng hẳn lại.

Hồng Cẩm đi được mấy bước còn quay lại nói:

- Vũ ca ca! Huynh vừa nói là không cần giải thích gì cả, để cho sự thực chứng minh. Vậy thì xin hãy nghe muội một lời. Nếu tình hình lặp lại như vừa rồi, huynh có thể không phản kháng nhưng xin hãy tự vệ. Nếu không giữ được tính mạng thì làm sao có thể chứng minh được sự thật?

Nói xong bước đi khuất vào bóng đêm.

Câu dặn dò của Hồng Cẩm khiến Hoàng Thiên Vũ suy nghĩ.

Đúng vậy, nếu vừa rồi Lam Thạch Sinh không xuất thủ ngăn cản thì chàng đã chết dưới ngọn đao oan nghiệt của Trương Nhược Huyền, và chính nàng cũng sẽ ôm hận mà chết, chẳng những hai mạng người chết uổng mà sự thật cũng sẽ vĩnh viễn trầm luân, còn ai để mình oan cho chàng nữa?

Người chết rồi, sẽ mất đi mọi cơ hội để minh chứng, hậu quả sẽ hết sức nghiêm trọng.

Nghĩ tới việc mình cùng gia môn, sư thừa bị nguyên rửa, chàng bất giác cảm thấy phát run.

Vầng trăng đã lên cao.

Bắc Mang sơn giống như biến thành một thế giới đặc biệt, khác hẳn nhân gian đáng sợ và thê lương.

Nơi mộ địa này vốn đầy âm khí, dưới ánh trăng nổi rõ trùng trùng huyết mộ, trông lại càng rùng rợn.

Hoàng Thiên Vũ ngồi lên một ngôi mộ, đưa mắt nhìn quanh, chừng như có vẻ thích thú trước cảnh âm trầm ma quái ở nơi đây.

Chàng không nghĩ ngợi gì hết, để cho cảnh im lìm chôn chặt mọi ý thức để quên đi tất cả.

Nhưng sự yên tĩnh đó không kéo dài được lâu.

Ban đầu là những âm thanh rất mơ hồ đánh thức sự sống trong người chàng, sau đó chàng nhận ra đó là tiếng bước chân.

Thoạt tiên, chàng mơ hồ không hiểu điều đó có ý nghĩa thế nào, mãi cho đến khi nhận ra một bóng người thấp thoáng trong những ngôi mộ thì mới sực tỉnh, nhận thức được hoàn cảnh hiện tại của mình.

Giống như một con thú săn bị truy bức, chàng cảm thấy trong lòng chấn động và trở nên cảnh giác, căng mắt theo dõi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chàng đã lọt vào giữa trùng vây.

Hoàng Thiên Vũ nghĩ thầm:

"Những người này là ai? Lực lượng của Võ Minh hay người của Lạc Dương đệ nhất thế gia?"

Và chủ yếu là làm sao chúng tìm được tới đây?

Tuy chàng vẫn ngồi nguyên trên ngôi mộ, không có phản ứng gì, nhưng thấy tim mình đập mạnh.

Chàng thấy trào lên sự thù hận, thù hận kẻ đã hãm hại mình, thù hận luôn cả những người truy bức, dồn ép mình vào bước đường cùng.

Một người từ trong số những kẻ bao vây rời khỏi chỗ nấp, chậm rãi bước về phía Hoàng Thiên Vũ, tới cách hai trượng thì dừng lại.

Hoàng Thiên Vũ vẫn ngồi bất động quan sát đối phương.

Đó là một trung niên nhân chàng chưa gặp bao giờ, ăn mặc theo lối văn sĩ, tác phong đường hoàng, đôi mắt sáng quắc nhưng lạnh lùng, chỉ nhìn qua cũng biết đó là một nội gia cao thủ có hạng.

Sau đó lại có thêm mấy người nữa từ các hướng khác nhau tiến vào giữa vòng vây, tất cả đều đeo kiếm.

Hoàng Thiên Vũ từ từ đứng dậy.

Chàng lướt mắt nhìn, bấy giờ mới biết đối phương là ai.

Trừ trung niên văn sĩ trước mặt, hai bên chính là Đồ gia huynh đệ Đồ Sĩ Hào và Đồ Sĩ Kiệt.

Không sai, chính là người của Lạc Dương đệ nhất thế gia.

Người ta khi mới lâm vào tình cảnh ngoài dự liệu thường bị hụt hẫng, lo lắng bất an. Nhưng khi thấy rằng sự việc không thể thay đổi được, buộc phải đối mặt với nó thì trở nên bình tĩnh để đối phó.

Trường hợp Hoàng Thiên Vũ cũng vậy.

Lúc này chàng rất bình tĩnh, không kích động, thậm chí nổi giận dữ vừa bộc phát cũng lắng đi.

Chàng hiểu rằng mình đang đối mặt với hiện thực, không thể lảng tránh, cần bình tĩnh để giải quyết một cách hiệu quả nhất.

Trung niên văn sĩ đứng đối diện chàng lên tiếng:

- Các hạ là Kinh Thiên Kiếm?

Hoàng Thiên Vũ bình thản xác nhận:

- Không sai!

Trung niên văn sĩ gật đầu:

- Chúng ta lần đầu gặp nhau, cho phép được tự giới thiệu...

Giọng của vị đó rất nhã nhặn, tuy biết rằng đối diện đều là địch nhân, nhưng Hoàng Thiên Vũ cảm thấy phần nào có cảm tình.

Trung niên văn sĩ đứng một lúc, nói tiếp:

- Bỏn nhân là Trung Nguyên Nhất Tú Nhạc Thanh, sư gia của Lạc Dương đệ nhất thế gia.

Hoàng Thiên Vũ nghe giới thiệu, lòng không khởi chấn động, không ngờ mình đang đối diện với Trung Nguyên Nhất Tú Nhạc Thanh, nhân vật mà trong giang hồ hầu như chẳng ai không biết.

Hai mươi năm trước, Trung Nguyên Nhất Tú từng được coi là đệ nhất kiếm thủ trong lớp cao thủ trẻ tuổi tài ba, văn võ song tuyệt.

Hiện giờ võ công của vị này đương nhiên tăng tiến rất nhiều, không ngờ lại làm sư gia trong Đồ gia trang.

Trong giang hồ có rất nhiều nhân vật lừng danh nhận làm sư gia trong các môn hộ lớn, nhưng Trung Nguyên Nhất Tú Nhạc Thanh lại quá nổi tiếng, không khai môn lập phái hoặc một mình tung hoành giang hồ, lại không phải hạng bình thường.

Nhưng không biết ông ta dạy văn hay dạy võ?

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Tại hạ mộ danh đã lâu!

Tuy đó chỉ là lời khách khí nhưng chàng nói vậy là thực tình.

Trung Nguyên Nhất Tú Nhạc Thanh nói tiếp:

- Thiên kim tiểu thư của Lạc Dương đệ nhất thế gia Đồ Tử Yến là vị hôn thê của bổn nhân. Chỉ cần nói thế chắc các hạ hiểu?

Nói tới đó, ánh mắt y chợt lóe lên tia khác thường.

Hoàng Thiên Vũ nghe thế nghĩ thầm:

"Lại thêm một cường địch nữa..."

Tuy vậy chàng đã lường trước việc này nên không chút sợ hãi. Đối phương đã cùng đi với Đồ gia huynh đệ, vừa tới đã hình thành thế bao vây đương nhiên không phải đến để làm thuyết khách.

Nhưng đối phương đã là vị hôn phu của nạn nhân, nghĩa là cuộc chiến sắp tới sẽ quyết liệt hơn, không chút khoan nhượng.

Thiên kim tiểu thư của Lạc Dương đệ nhất thế gia Đồ Tử Yến bị hiếp sát, nhi tử của đầu tạ Trưởng lão Võ Minh Giang Thượng Hàn là Giang Tứ Châu bị giết ngay tại hiện trường để diệt khẩu. Sau đó hung thủ còn giết thêm Tổng chấp sự của Võ Minh Cam Bất Phàm, tất cả trước khi chết đều chỉ đích danh hung thủ là Kinh Thiên Kiếm Hoàng Thiên Vũ.

Như vậy xét về cả tình riêng lẫn nghĩa chung, Trung Nguyên Nhất Tú Nhạc Thanh đều có lý do hạ thủ.

Hoàng Thiên Vũ đồng tình:

- Đúng thế, không cần nói gì thêm.

Chàng không nghĩ đến việc mình oan vì biết rằng trong lúc này, mọi sự biện minh đều vô ích.

Giọng Trung Nguyên Nhất Tú trở nên lạnh lùng:

- Kinh Thiên Kiếm! Các hạ hay giao xuất binh khí, theo bốn nhân về Đồ gia trang chấp nhận sự phán xử của công đạo.

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Không bao giờ.

Trung Nguyên Nhất Tú hỏi:

- Người định phản kháng?

- Đương nhiên!

Trung Nguyên Nhất Tú lại hỏi:

- Các hạ thừa nhận tội hành của mình chứ?

Hoàng Thiên Vũ lắc đầu:

- Tại hạ chưa bao giờ thừa nhận!

Đồ gia huynh đệ cùng "Hừ" một tiếng.

Hoàng Thiên Vũ biết rằng đêm nay khó tránh khỏi đổ máu.

Chàng nhớ lại lời dặn của Quách Trung là trong bất cứ trường hợp nào cũng không được giết người truy bắt mình.

Nếu lại giết người, tình hình càng trở nên vô cùng nghiêm trọng, dù hiện tại chàng chưa phạm tội nhưng lúc đó sẽ biến thành hung thủ, chuyện từ giả lại hóa ra thật.

Chắc rằng đó chính là ý đồ của những kẻ hãm hại chàng, đến lúc đó thì chàng biến thành tội nhân đích thực của Võ Minh và Đồ gia trang, sẽ bị toàn võ lâm truy sát mà không cần xét xử.

Hung thủ thật quá thâm độc.

Nhưng ở giữa trùng vây với ba cao thủ thặng thừa, những kẻ còn lại võ công đều không kém, đã không muốn thúc thủ chịu trôi thì làm sao tránh được đổ máu đây?

Trung Nguyên Nhất Tú Nhạ Thanh lại hỏi:

- Kinh Thiên Kiếm! Các hạ còn điều gì nói nữa không?

Vị đó quả là bậc ôn văn hữu lễ, khác hẳn với Đồ gia huynh đệ, trong trường hợp này mà còn giữ được thái độ bình tĩnh nhã nhặn như thế...

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Có, chỉ một lời thôi.

Vừa rồi chàng không muốn nói nữa, nhưng vì thấy thái độ của Trung Nguyên Nhất Tú nhã nhận như thế, do phản ứng tự nhiên mà chàng bật ra câu đó.

- Các hạ nói đi!
- Tại hạ bị người khác vu oan!
- Bị vu oan?

Trung Nguyên Nhất Tú chột bật lên một tràng cười, hỏi:

- Chứng cứ đâu?

Hoàng Thiên Vũ hơi khó chịu, trả lời:

- Tại hạ đang tìm.

Trung Nguyên Nhất Tú cười nhạt hỏi:

- Các hạ cho rằng chỉ với câu nói đó mà đủ làm cho bốn nhân để yên chuyện này hay sao?

- Tại hạ không có ý đó.

Đồ Sĩ Hào quát lên:

- Nhạc huynh! Việc gì phải tranh chấp với hắn cho phí lời? Đối với hạng người đó chỉ nói chuyện bằng kiếm mà thôi!

Đồ Sĩ Kiệt tiếp lời:

- Chính thế! Giống cầm thú đó thì còn hiểu lý lẽ gì?

Trung Nguyên Nhất Tú rút kiếm ra.

Vẻ mặt y trở thành rắn danh, lạnh lùng như một tảng băng, môi mím lại trông ác độc khác hẳn trước đây.

Đồ gia huynh đệ và ba tên hán tử vây quanh Hoàng Thiên Vũ cũng rút binh khí cầm tay, sẵn sàng xuất thủ.

Sát khí bao trùm mỗi tấc không gian.

Nét mặt của Hoàng Thiên Vũ cũng rắn danh.

Sự thực đã hiện rõ trước mắt. Đối phương nhất quyết phải lấy được mạng của chàng mới cam tâm, bất chấp cả quy củ giang hồ lấy đông hiếp ít.

Việc đổ máu là không sao tránh khỏi.

Giọng Trung Nguyên Nhất Tú lạnh như băng:

- Kinh Thiên Kiếm! Người còn chờ gì nữa?

Đồ Sĩ Kiệt nói:

- Nhạc huynh! Chúng ta đang truy bắt hung thủ sát nhân. Đây không phải là một cuộc tử đấu.

Đã không thể tránh được thì đành phải đối mặt với hiện thực thôi, hậu quả ra sao cứ gác lại đã.

Hoàng Thiên Vũ ấn tay vào chuôi kiếm.

Kiếm là thứ binh khí sát nhân vô tình, vì thế mọi kiếm thủ đều đặt ra một nguyên tắc và thời cơ xuất kiếm nhất định.

Nhưng trong tình huống này, có muốn tuân thủ nguyên tắc cũng không được nữa, cho dù trong lòng không muốn giết người.

Trung Nguyên Nhất Tú đã giương kiếm lên, động tác hết sức thuần thục và vô cùng mỹ diệu.

Kiếm quang, mục quang và nguyệt quang ngưng tụ lại thành một khối, chiếu vào người Hoàng Thiên Vũ.

Tay chàng còn ấn ở chuôi nhưng chưa rút kiếm ra, mắt không rời đối thủ, ánh mắt cũng đáng sợ không kém.

Hai người dừng lại ở tư thế đó, ngưng thị nhìn nhau, chỉ khác là một người đã giương kiếm lên, một người tay đã nắm đốc kiếm nhưng vẫn nằm yên trong vỏ.

Không khí như ngưng kết lại khiến mọi người cảm thấy ngột thở.

Sự im lặng kéo dài không lâu.

Một tiếng quát vang cùng lúc ánh kiếm lóe lên sáng lòe, nhanh như tia chớp, kiếm khí rít lên ghê rợn.

Trung Nguyên Nhất Tú đã xuất chiêu công kích, tạo ra một tiếng thổi phào từ hàng chục cái miệng giữa và xung quanh đấu trường.

Một tia chớp khác phát ra từ phía đối diện, lóe lên thành sắc cầu vồng. Đó là kiếm của Hoàng Thiên Vũ.

Tất cả những điều đó diễn ra chỉ trong chớp mắt, cả tiếng thét, cả ánh hào quang và có tiếng thép chém vào nhau nổ rền nghe mà kinh tâm động phách.

Hào quang biến mất, chỉ còn dư âm của tiếng nổ vẫn còn rền vang khắp khu hoang mộ tối tận những vách đá xa xa...

Hai đối thủ mỗi người lùi lại một bước, kiếm chếch xuống, mắt nhìn nhau, có vẻ như bất phân thắng bại.

Điều này đã làm Đồ gia huynh đệ và người của Lạc Dương đệ nhất thế gia thêm tự tin vào chiến thắng.

Đã có người đối phó nổi với Kinh Thiên Kiếm thì khi có thêm mấy chục cao thủ, việc bắt sống đối phương không thành vấn đề.

Đó là ý nghĩ của Đồ Sĩ Hào, Đồ Sĩ Kiệt và đám thuộc hạ, chỉ riêng Trung Nguyên Nhất Tú là người trong cuộc nên biết rõ không phải thế.

Vừa rồi Kinh Thiên Kiếm chưa phát toàn lực, hơn nữa chỉ phòng thủ mà không phản kích.

Vị này xưa nay hiếm gặp đối thủ nên rất tự phụ, nhưng hôm nay biết rằng mình đã gặp phải kinh địch, vẻ kiêu ngạo liền biến mất.

Còn Hoàng Thiên Vũ chỉ nghĩ sao cho tránh khỏi đổ máu mà thôi.

Nếu giết người, thậm chí chỉ dả thương đối thủ thì hậu quả đối với chàng cũng rất nghiêm trọng.

Nếu không thì giữa vòng vây của mấy chục cao thủ, muốn bình yên ra khỏi đây không phải là chuyện dễ.

Hai đối thủ cách nhau chừng hơn năm thước, lại trở về nguyên vị trí và tư thế chuẩn bị xuất thủ lúc đầu.

Hoàng Thiên Vũ nghĩ nhanh:

"Chỉ cần dả thương Nhạc Thanh thì việc phá vây rời khỏi đây không khó, nhưng có thể làm như vậy hay không?"

Cho đến nay thì chàng vẫn còn thực hiện được lời hứa với Quách Trung, chưa dả thương người nào.

Nhưng nếu giết người, sẽ không còn ai tin là chàng thanh bạch nữa, và nhất là Võ Minh sẽ ra lệnh giết chàng mà không cần xét xử, khi đó muốn tra án là điều hầu như không có khả năng, vì muốn bảo toàn sinh mệnh thì phải tiếp tục giết người...

Chàng đang nghĩ thì ánh kiếm lại lóe lên, Trung Nguyên Nhất Tú Nhạc Thanh tiếp tục tấn công.

Lần này y xuất chiêu dùng toàn lực, chiêu thức cũng rất hiểm độc, lộ rõ ý định giết chàng.

Hoàng Thiên Vũ vẫn vùng kiếm tự vệ mà không phản kích.

Đồ gia huynh đệ sẵn tới gần, cùng với Trung Nguyên Nhất Tú tạo thành thế chân vạc, kiếm đã giương lên sẵn sàng xuất thủ.

Hoàng Thiên Vũ đã lần lượt giao chiến với Đồ Sĩ Kiệt và Đồ Sĩ Hào, cả hai công lực không phải tầm thường.

Tuy cả ba đều chưa phải là đối thủ của Hoàng Thiên Vũ nhưng khi liên thủ, tình hình trở nên khác hẳn.

Huống chi chàng còn bị lời hứa với Quách Trung câu thúc, và chàng cũng tự nhận thấy mình tuyệt đối không được sát thương địch.

Tình thế đã đến lúc nguy hiểm và cấp bách, không thể do dự được nữa.

Hoàng Thiên Vũ xác định quyết tâm.

Không giết người, nhưng muốn thắng tất cần dùng kiếm pháp vô địch Bích Lịch Kiếm mà chàng đã khổ luyện ba năm, không loại trừ khả năng đả thương đối thủ.

Quyết định xong, chàng dốc hết chân lực vào tay phải, vận công vào chuôi kiếm, mọi ý niệm đều tập trung vào một chiêu kiếm sắp phát ra...

Cùng lúc ấy thì vang lên ba tiếng quát, cả ba thanh kiếm nhất loạt công vào...

- o O o -